

VERDWIJN

Bianca Kruger
“VERDWIJN”

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de indirecte of directe gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag, noch geheel, noch gedeeltelijk, worden overgenomen en/of vermenigvuldigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor mijn ouders en voor David

DEEL 1

1.
Ellen

Het was een chaos in de kliniek. Tien seconden geleden was haar pieper afgegaan met het bericht: noodoproep. Ellen werkte in een kliniek voor psychiatrische patiënten en vandaag was het een grote chaos. Ze rende door de gang naar het bijgebouw. Hier zaten de gedwongen opgenomen volwassenen en ze kon al raden door wie het alarm af was gegaan.

Toen ze vanochtend op was gestaan had ze al zo'n vreemd gevoel gehad dat het vandaag anders zou lopen dan normaal.

Daniel, haar vriend, was vanochtend toen zij nog lag te slapen, vertrokken om te werken aan een of andere zaak. Hij had een briefje achtergelaten waarop hij had geschreven waarom hij zo vroeg vertrokken was. Daniel werkte als rechercheur bij de politie dus hij was wel vaker weg, maar het gebeurde niet vaak dat hij 's nachts opgeroepen werd voor een noodgeval. Als je het vergeleek met hoe vaak er in landen als Amerika 's nachts een moord werd gepleegd, dan viel het in Nederland wel mee.

Ellen was zich aan gaan kleden, maar bij het ontbijt kwam er in haar werkkleding een vlek van gemorste thee te zitten. Gelukkig had ze nog een reserve en deze had ze gauw aangetrokken. Maar ook het verkeer had niet meegezeten. Er was een file op de weg naar haar werk en ze moest omrijden waardoor ze nog maar net op tijd

aankwam en haar gebruikelijke kop koffie, waar ze de dag altijd mee begon, moest overslaan.

Nu kwam de bevestiging van haar voorgevoelens terug in een noodoproep. Ze rende naar het bijgebouw en zag hier en daar collega's uit deuren komen om te kijken wat er aan de hand was. Ellen negeerde de vragen die door sommige collega's werden gesteld en rende verder. De deur die de twee gebouwen scheidde was beveiligd met een code en na de eerste keer fout getypt te hebben, waarschijnlijk door de haast, openden de deuren zich en rende ze naar de tweede deur, die van de gesloten afdeling.

Ellen was achtendertig en ze werkte hier nu ongeveer vijftien jaar. Nadat ze afgestudeerd was had ze gesolliciteerd. Het was haar zo goed bevallen dat ze hier nooit meer weg was gegaan. Ze was inmiddels leidinggevende en had meer verantwoordelijkheden dan de meesten die hier werkten. Natuurlijk was er, zeker op de gesloten afdeling, wel personeel aanwezig. Er was zelfs extra beveiliging, maar dankzij haar functie droeg ze ook de verantwoordelijkheid om onmiddellijk gehoor te geven bij calamiteiten. "Voor het geval er iets ernstigs gebeurt", werd tegen haar gezegd op de dag dat ze deze functie aangeboden had gekregen.

De deuren werden van binnenuit geopend want ze werd kennelijk al verwacht.

'Welke kamer?' riep ze tijdens het lopen door de gangen naar een van de verplegers.

'De tweede rechts!'

Natuurlijk, hoe had het ook anders kunnen zijn. De kamer van John. Ellen had inmiddels veel gelezen over haar patiënten, maar het dossier van John was zo dik dat ze, in de twee weken dat hij hier zat, nog maar tot de

helft gekomen was. Hij was door middel van dwangverpleging opgenomen in de kliniek. Dit was niet zijn eerste keer geweest, had Ellen al in het dossier gelezen. Toen hij negentien was, was hij al opgenomen met een depressie en ernstige psychose. Hij werd toen als gevaar voor de omgeving beschouwd. Maar ook op zijn zesentwintigste was hij weer opgenomen. Kennelijk kwam John niet zo makkelijk los van zijn problemen want dit keer werd hij weer met een psychose en depressie opgenomen. Ook dit maal, via dwangverpleging. Omdat hij hier nog maar twee weken zat was het nog te kort om de toestand van de patiënt vast te stellen, hoewel Ellen allang met zekerheid kon zeggen dat hij hier thuis hoorde. Zonder toezicht zou hij het buiten de kliniek niet lang redden. Maar op dit moment was zijn opname nog slechts een “in bewaring stelling” en moest ze wachten tot de rechter besliste dat hij hier voor vast terecht kwam. Maar de cijfers logen er niet om. In de twee weken dat hij hier zat had hij al drie keer geprobeerd zijn leven te beëindigen en het zag ernaar uit dat hij het voor de vierde keer geprobeerd had en dat het dit keer misschien wel echt gelukt was.

De hele afdeling stond op zijn kop. Overal hoorde ze mensen praten met grote paniek in hun stem.

Verscheidene patiënten, uit de overige kamers, staken hun hoofd om de deur om te kijken waar alle oproer vandaan kwam. Ellen zag sommigen angstvallig terugdeinzen toen ze merkten dat er iemand bij hun voor de deur langs rende.

Eén van de bewakers van de gesloten afdeling ging haar voor naar de kamer en zoals ze al had verwacht vonden ze John op de grond naast zijn bed. Meteen merkte Ellen dat het nog niet te laat was. Hoewel er geen beweging meer in het lichaam leek te zitten, kwam er nog steeds

een gemompel over zijn lippen.

Kennelijk had hij door dat de hulpverleners in de kamer waren en wilde hij niet dat ze hem hielpen, want toen een van de verplegers hem op zijn rug rolde begon hij steeds harder te jammeren. Goed verstaan kon Ellen het niet, maar in zijn stem klonk paniek door. Over zijn voorhoofd liep een straaltje bloed naar beneden en zijn handen zaten ook onder het bloed. Hij had zichzelf verwond en toen ik een van de verplegers aankeek kreeg ze enkel bevestiging van wat ik al dacht.

Hij had kennelijk in zijn paniek zowel met zijn hoofd als met zijn handen tegen de muur geslagen en was daardoor op de grond terecht gekomen. Hij had medische hulp nodig en ze besloot te bellen met de eerste hulp post in de kliniek.

Ze vroeg aan de bewaker en de verpleger om bij hem te blijven terwijl Ellen belde voor de medische hulp. Toen ze de deur uit liep keek ze nog één keer achterom en wierp een blik op het lichaam van John. Het gezicht zag er niet al te best uit, maar hij zou het overleven en dat vond ze nu het belangrijkste. Waarschijnlijk zou zijn lichaam de ergste klap hebben gehad. Misschien zou hij zich dit hele voorval niet eens meer kunnen herinneren. Een groot voordeel was waarschijnlijk dat hij een goed getraind lijf had, want ondanks het feit dat hij psychisch erg achteruit was gegaan, was hij altijd blijven trainen. Op de eerste dag dat hij hier zat was ze even bij hem gaan kijken en hij had niet veel gezegd, maar hij bleef telkens mompelen.

Het enige wat Ellen had begrepen was dat hij naar de sportschool wilde, om zijn dagelijkse oefeningen doen. Ze had gedacht dat dat misschien wel een negatieve invloed op hem zou kunnen hebben, maar hier in de kliniek hadden ze natuurlijk geen sportschool en al

hadden ze die wel, dan zou hij er nog niet heen mogen. Toch wist ze heel goed dat je iemand met een psychische toestand als die van John, niet zomaar zijn houvast weg kon halen, maar het was een bewuste keuze geweest om hem niet meer te laten trainen of naar een sportschool te laten gaan, want wat had ze anders moeten doen? Hij kon niet meer zonder toezicht rondlopen. Ieder moment kon er een schakelaar omgaan in zijn hoofd en wist hij niet meer wat hij deed. Zijn psychose versterkte dat en dan raakte hij in paniek. Er was inmiddels bekend dat hij stemmen hoorde, die hem tot sommige dingen aanzetten. Hadden die stemmen dat vandaag weer gedaan?

Ellen besloot er na het telefoontje meteen een verslag van te maken. Het nummer van de eerste hulp post stond voorgeprogrammeerd in de telefoon. Zelf mocht ze geen telefoon bij zich hebben, omdat dat af kon leiden en omdat er een risico bestond dat de telefoon in handen van de patiënten viel en niet alle patiënten mochten een mobiele telefoon gebruiken. Dit was een voorzorgsmaatregel die getroffen was om de patiënten te beschermen, want het was al één keer eerder voorgekomen dat een patiënt een mobiele telefoon had gestolen en hiermee vele keren het alarmnummer had gebeld. Dit leverde hoge kosten op en ook waren er verscheidene keren ambulances gearriveerd bij de kliniek, terwijl ergens anders in de stad mensen waren die deze werkelijk nodig hadden en waarvoor er op dat moment geen ambulance beschikbaar was. Daarom mocht Ellen uitsluitend de pieper gebruiken, maar daar ontving ze enkel boodschappen mee. Ze verzond ze niet.

Nadat ze om hulp had gebeld en de telefoon weer had neergelegd liep ze terug naar het hoofdgebouw. Ze moest in haar kantoor een aantekening maken van wat er

gebeurd was. De medische toevoeging zou later wel komen. Het was belangrijk dat er in elk geval zo snel mogelijk in kwam te staan dat er iets gebeurd was. Ze wist dat de computerbestanden ook op andere plaatsen middels een programma gelezen konden worden en ze hoopte dat de rechter er nu misschien iets mee kon doen. Het liep zo langzamerhand uit de hand en ze kon het zich niet veroorloven om de volgende keer te moeten bellen met het bericht dat één van haar cliënten overleden was.

Op weg naar het kantoortje zag ze de mensen van de eerste hulp in tegenovergestelde richting rennen. Ze ging met haar rug tegen de muur aan staan om de verplegers niet te belemmeren. De blikken van haar en de verplegers kruisten elkaar voor een tel maar al gauw werd de blik weer afgewend en niet veel later zag Ellen ze door de deur aan het einde van het hoofdgebouw verdwijnen. Haar kantoortje bevond zich aan het einde van de gang, dicht bij de hoofdingang. Het was het enige kantoor dat beneden zat want alle overige kantoren zaten op de tweede verdieping. Ze had het kantoor toegewezen gekregen toen ze hier ging werken en het was haar prima bevallen. Ze had nu makkelijk toegang tot de patiënten waarvan velen zich op dezelfde gang bevonden. Ook kon ze gemakkelijk bij de trappen komen want het trappenhuis bevond zich nog geen tien meter van de deur van haar kantoor. Wanneer ze dus naar één van de kantoren van haar collega's moest, was ze er zo. Het enige wat dus vrij ver van haar kantoor verwijderd was, was de gesloten afdeling en vandaag moest er uiteraard net daar een noodoproep zijn. Ze was bij haar kantoor aangekomen en wilde de deur openen. De deur zat echter op slot en uiteraard lag haar sleutel nog binnen. Ze moest hem vergeten zijn toen ze

de noodoproep kreeg en de deuren vielen voor de veiligheid vanzelf in het slot en waren alleen van binnen uit te openen of met de sleutel van buitenaf. Ze zuchtte. Vandaag zat alles tegen, zie je nu wel.

2.
Daniel

Vanochtend was Daniel gebeld. Zijn partner had hem het nieuws gebracht waar hij eigenlijk al een paar dagen op zat te wachten.

‘Met Daniel’, had hij met een slaperige stem gezegd. ‘Hé, met mij, sorry dat ik zo vroeg bel man, maar we zitten met een probleem. Een groot probleem. Hij heeft weer toegeslagen.’

Daniel zuchtte. Dit betekende niet alleen het einde van zijn nachtrust, want hij had met een scheef oog op de klok gekeken en gezien dat het nog geen vijf uur was, maar ook het einde van een leven. Met nog slaperige ogen was hij uit bed gekomen en had hij gevraagd waar hij naartoe moest komen. Nadat hij de locatie van het plaats delict had opgeschreven, was hij zich aan gaan kleden. Nog snel had hij een briefje geschreven voor Ellen, om uit te leggen waarom hij zo vroeg al weg was en daarna was hij vertrokken. Op dit tijdstip reed er nog nauwelijks verkeer op straat en de enige mensen die Daniel tegen kwam waren een paar jongeren die schijnbaar net op weg waren naar hun volgende kroeg van die nacht. Hoewel ze nog net nuchter genoeg waren om het verschil tussen staan en liggen te weten vermaakten ze zich prima. Daniel voelde een soort woede in zich opkomen. De jeugd hoorde niet zo rond te lopen op straat vond hij, maar gewoon thuis in hun bed te liggen en een normaal leven te volgen, waar school en een normaal dagritme bij hoorden. Maar zoals het er nu uitzag, kenden ze dat hele ritme niet en maakten ze zich

al zeker geen zorgen over school.

Hij reed verder want hij wist dat hij er nu geen tijd voor had. Hij moest zich bezig houden met belangrijkere zaken. Die jongeren zouden wellicht andere mensen geen geweld aan doen, maar vannacht was dat ergens anders wel gebeurd. Er had iemand heel erg geleden en het enige wat hij hoopte was dat het meeviel.

Het stuk bos was afgezet met politielint en er stond een witte tent waar het lijk onder lag. Toen Daniel uit zijn auto stapte en dichterbij de tent kwam rook hij nog niets wat wees op de ontbinding van een lichaam. Ze moest hier nog niet zo lang liggen. Misschien frustreerde hem dat nog wel meer. Het kwam er gewoon weer op neer dat ze maar net te laat waren gekomen.

Ze waren nu al weken bezig met een zaak waarin iemand jonge meiden van begin twintig simpelweg afslachtte.

Wanneer de dader ermee klaar was, hadden ze niets meer weg van de beeldschone meiden die het daarvoor waren geweest. Want beeldschoon waren ze. Alleen jammer genoeg was dat het enige aanknopingspunt in de zaak tot nog toe.

Ze hadden geen dader op het oog, geen motief, enkel slachtoffers die op elkaar leken. Blond, rond de 1 meter 75 en zeer slank. Alsof ze uit een tijdschrift waren geknipt waarvoor ze eerst de foto's hadden laten bewerken en daarna op de cover geplaatst zouden worden. Wie de dader ook was, hij moest een gloeiende hekel hebben aan schoonheid.

Daniel liep naar Leon Huisman, zijn partner, om te horen hoe ze er voor stonden.

‘Hey, fijn dat je zo snel kon komen. Het ziet er niet best uit. Elke keer lijkt hij ons weer tussen de vingers door te glippen. Alsof hij gewoon weet hoe wij denken, wat wij

van plan zijn. Dit is nu het vierde slachtoffer al en ook zij voldoet aan het typerende uiterlijk wat hij steeds kiest. Weer was er niets weg. Hij heeft ze gewoon vermoord, zelfs de portemonnee had ze nog bij zich. We hebben haar portemonnee gevonden in een tasje iets verderop. Er zat een identiteitsbewijs in en het blijkt dat het gaat om Amy Mulder, een meisje van eenentwintig. Blond haar, slank, net een foto model, nou je kent het type. Ook zij is gewurgd en heeft meerdere blauwe plekken op haar lichaam. We denken dat ze doodsangsten heeft uitgestaan. Kom ik zal je de plek laten zien. Ze zijn nog bezig met het forensisch onderzoek maar we kunnen wel even kijken. Daar zal Anna geen bezwaar tegen hebben.’ Samen liepen ze naar de witte tent waar ze de mensen die zich in de tent bevonden, hoorden praten.

‘We weten het niet zeker. We kunnen niets bewijzen.’

‘Het kan niet anders, je ziet toch dat dit niet normaal is. Je moet dit verder laten onderzoeken.’

‘Straks misschien. We moeten eerst zorgen dat we het lijk hier weg krijgen.’

Opeens werd het stil en niet veel later stormde Thijs naar buiten. Hij schrok toen hij ineens Daniel en Leon zag staan want hij had kennelijk niet verwacht dat ze al bij de tent waren.

Aan zijn houding kon je merken dat hij geïrriteerd en gespannen was en de grote wallen toonden aan dat hij ernstig slaap tekort had.

Binnen in de tent zat Anna op haar knieën bij het lichaam van Amy en zocht naar sporen van de mogelijke dader.

Het bloesje van Amy was losgeknoopt maar het was niet duidelijk of dat door Anna was gedaan of door de dader.

‘Hé Anna, hoe gaat het? Lukt het een beetje met ons nieuwe slachtoffer?’

‘Hé Daniel! Ja ik ben nog bezig met het spoor onderzoek.’

Maar ik denk dat we weer weinig zullen vinden. Net als bij de vorige keren heeft hij dit secuur gedaan. De doodsoorzaak kan ik wel vaststellen, maar er lijkt verder geen flintertje bewijs te vinden te zijn. Dit wordt een lange dag. Ik werd rond vier uur al uit mijn bed gebeld. Ik vrees dat ik voor vanavond twaalf uur niet in bed lig. Ik heb even gekeken en waarschijnlijk is ook zij naar deze plek gebracht toen ze nog leefde en heeft hij hetzelfde middel gebruikt om haar te verdoven en hier in het bos mee te kunnen krijgen. Wat ik zo zie is ze hier vermoord.'

Het kwam overeen met wat er bij de andere moorden was gebruikt. Achteraf hadden ze sporen gevonden van een verdovingsmiddel dat veel gebruikt werd bij paarden en dat zou ook verklaren hoe de jonge vrouwen op het plaats delict waren gekomen. Ze hadden niet op deze plek afgesproken met iemand, maar ze waren er onbewust naartoe gebracht. En na een goede plek gevonden te hebben leek de dader niets anders te willen doen dan zo snel mogelijk van zijn slachtoffer af te komen.

Daniel bleef naar het lichaam van de jonge vrouw kijken. 'Wie heeft haar gevonden?'

Anna keek hem aan en Daniel zag dat ook zij erg moe was.

'Dat is dus het vreemde. De dader heeft zelf gebeld. Vanochtend is er bij de meldkamer een telefoontje binnengekomen van onze dader die vertelde over een moord die gepleegd zou gaan worden hier aan de rand van de bossen. De politie nam het direct serieus en is gaan kijken. Ze troffen het zo aan.'

Terwijl ze dat zei maakte ze een beweging met haar hand alsof ze aan wilde geven: kijk nou waar ze mij mee opzadelen!

'Onze dader begint fouten te maken lijkt het wel, want

een rechtstreeks telefoontje is nou niet bepaald een handige zet als je iemand gaat vermoorden. Wat als er een politiewagen in de buurt was geweest en hem nog had tegen kunnen houden voordat hij klaar was met zijn ziekelijke plan?’

‘Hij moet hebben geweten dat er op dit tijdstip nauwelijks politiewagens patrouilleren. En daarbij heeft hij voordeel dat hij het bij het bos heeft gedaan. Kijk maar rond, je ziet hier nergens verharde wegen. Je moet je auto ergens parkeren en vanaf die plek te voet verder gaan. Het zand hieromheen is te mul om door te rijden. De banden zouden wegslijpen en dan ben je nog verder van huis. Hij moet deze plek bewust gekozen hebben. Hij wist dat het hier veilig was.

Daarbij was ze twee dagen geleden al als vermist opgegeven door haar vriend en dat zal vast een reden hebben gehad. Misschien kon de dader haar niet eerder kwijt. Ik kan alleen vertellen dat de dader er bewust voor gekozen heeft om haar vannacht hier achter te laten.’ Daniel keek om zich heen. Er was hier inderdaad geen goed begaanbare weg te vinden en de dader zou inderdaad zijn slachtoffer te voet op deze plek gebracht moeten hebben.

‘Daarbij was de stem van de dader misvormd en is het dus niet te achterhalen wie er gebeld heeft.

Waarschijnlijk had de dader een doek over de telefoon gehouden, want de telefoniste die het telefoontje aannam wist niet of het een man of een vrouw was.

Hij is in ieder geval wel heel voorzichtig geweest, want er is gebeld vanuit een telefooncel, hier niet ver vandaan.’

‘Is er al bekend waar het slachtoffer woonde?’

‘We hebben het nagevraagd en het wordt opgezocht. Ze zouden zo snel mogelijk terug bellen. Maar we hebben

niet zoveel mensen op het bureau. Het is 's nachts vrij rustig en er is aan de andere kant van de stad ook een ongeluk gebeurd waar de politie op af moest. We hebben gewoon niet de mankracht om alles zo snel als normaal te doen.

‘Laat het me weten wanneer je weet waar ze woonde. We gaan alles zorgvuldig onderzoeken. Waar ze woonde, werkte, wie haar vrienden waren en wat ze de afgelopen weken gedaan heeft. Ergens moet een link liggen met de andere meiden. Hij moet zijn slachtoffers ergens vinden want de kans is klein dat hij willekeurig blondines vermoordt.’

Anna knikte en boog zich weer over het lichaam.

Daniel keerde zich naar Leon.

‘We moeten het gebied uitkammen. Ergens heeft hij zijn auto geparkeerd. Misschien vinden we daar iets. Hij is ons al te vaak te slim af geweest. Dit keer laten we hem niet ontsnappen. Als hij een kat en muis spel wil spelen, vind ik het prima.

Maar dan is hij wel de muis. En de kat heeft honger..’